CİNGÖZ RECAİ

DÜŞMAN ŞAKASI

PEYAMİ SAFA
(SERVER BEDİ)

KİBAR SERSERİ SERİSİ
Beşinci Kitap

CİNGÖZ RECAİ

DÜŞMAN ŞAKASI

PEYAMİ SAFA
(SERVER BEDİ)


بین لوزر جاں «نک خاری انعاره سرکنستاری
دشمان شاقاسی
جاں و خروش
اور ناب سطحہ سی

DÜŞMAN ŞAKASI

KİBAR SERSERİ SERİSİ

İkinci Seri
Beşinci Kitap

Her Kitapta Başlı başına Bir Hikâye Var

Muharriri: Server Bedi

Tâbi ve Naşiri:
Orhaniye Matbaası
İSTANBUL
1342 (1925)

1

Meşhur sertaharri memuru Mehmet Rıza, şüphe yok ki yalnız memleketimizin değil, bütün dünyanın en kıymetli zabıta erkânından biri sayılabilir. Bununla beraber, yine şüphe yoktur ki, dünyanın en kıymetli zabıta memurları için de, mesleklerinde bazı muvaffakiyetsizlikler mukadderdir. Zira ne kadar olsa, zabıta mesleğinde tesadüflerin de az çok hissesi vardır. Yalnız bu tesadüflerin kötü gidişi yüzündendir ki, Mehmet Rıza için bugüne kadar melun rakibi Cingöz Recai'yi yakalamak mümkün olamamıştır.

Şunu temin edelim ki, Mehmet Rıza, hâlâ bu muvaffakiyetten ümidini kesmiş değildir. Günün birinde, mutlaka, Cingöz Recai'yi adaletin pençesine teslim edebileceğine kanidir.

Mehmet Rıza bu kanaatinde çok aldanmıyor. Bunu kendi tecrübeleri de teyit etmektedir. Şimdiye kadar sekiz on defadan fazla, sertaharri memuru, meşhur hırsızı yakalamış, fakat kötü tesadüflerin aksilikleri yüzünden onu elden kaçırmıştır.

Bundan cüret alan melun hırsız, Mehmet Rıza ile alay etmek, onu kızdırmak için küstahlık derecesine varan hareketler yapıyor.

Cingöz Recai'nin Mehmet Rıza'ya karşı gösterdiği cesaretler o derece şayanı hayrettir ki bu adamın kendini ateşe atmaktan nasıl korkmadığını insan bir türlü anlayamaz.

Bu kitaptaki vaka, Cingöz'ün Rıza'ya karşı gösterdiği hile ve cesaretin fevkaladeliğini anlatacaktır.

***

Mehmet Rıza, Sultanahmet'te oturur. Güzel, büyük, zengin bir evi vardır. Sertaharri memuru, zevk sahibi bir insan olduğu için evini, hem maddeten hem manen kıymeti olan birçok nefis eserler ile süslemiştir. Bazı antika eşyası, ecnebilerin bile takdirini kazanmış ve satılacak olsa binlerce liralık bir gelir temini imkânı ortaya çıkmıştır.

Mehmet Rıza bekârdır. Ömründe hiç evlenmediği gibi kadınlarla çapkınca münasebetleri de yoktur. Bütün mütehassıs meslek adamları gibi, Mehmet Rıza da kadınlara çok ehemmiyet vermemiştir.

Sultanahmet'teki evinde bir uşağı ve bir hizmetçisi vardır. Bu insanlar, on iki ve on beş seneden beri sertaharri memurunun ev hizmetine bakarlar ve son derece sadıktırlar.

Mehmet Rıza, işi olmadığı zamanlar bile evde oturmayı âdet edinmiş bir adam değildir. İşsiz gecelerde, sabaha kadar dolaşarak birçok şüpheli insanların peşine takıldığı ve böylece mesleğinde maharetler kazandığı vakıadır.

Bir yaz gecesi akşamı da Mehmet Rıza yemeğini yer yemez sokağa fırladı ve hiçbir pastacıda oturmadan hiçbir sinemaya veya bahçeye girmeden, birçok sokaklarda, evlerin etrafında saatlerce dolaştı. Mehmet Rıza'nın ne düşündüğünü ve ne yapmak istediğini bilmeyenler, onun her vakit böyle gece yarılarına kadar birçok sokaklarda dolaştığını görseler, belki de deliliğine hükmederler.

Sertaharri memuru, o yaz gecesi de, gece yarısından iki saat sonraya kadar vakit geçirdikten sonra, otomobille evine geldi. Ve çarçabuk soyunarak yatağına girdi. Hakikaten yorulmuş olduğu için hemen uyudu. Uykusu hafif olmakla beraber muntazamdır. Harici bir ses veya tesir olmazsa Mehmet Rıza uyanmaz.

O gece müstesna olarak uyandı. Çünkü başının üstünde saçlarının arasında garip bir sertlik hissetmişti. Gözlerini açmasıyla, revolverini almak için elini yastığının altına sokması bir olmuştu.

Gözlerini açtığı vakit karşısında gördüğü insanı tanımakta hiç gecikmemişti: Cingöz! Cingöz Recai.

Müthiş hırsız, elindeki revolverin namlusunu Mehmet Rıza'nın saçları arasına sokmuş, ayakta, gayet sakin, hatta biraz da mütebessim, duruyor, boş kalan eliyle de yumruğunu sıkarak sertaharri memurunun yastığına bütün kuvvetiyle bastırıyordu. Öyle ki Mehmet Rıza, revolveri almak için soktuğu elini yastığın altından çıkaramadı.

Mehmet Rıza bu sahneyi hiç unutmaz; nasıl hatır ve hayalinden geçirebilirdi ki, Cingöz Recai, bir gece de kendi evine gelecektir! Buna kim inanır? Bir hırsızın cesareti ne kadar büyük olursa olsun, bir zabıta memurunun evine girecek derecede ileri varamaz. Cingöz Recai, ya pek mecnun, ya pek harikulâde bir mahlûk olabilmelidir ki bu hadiseye inanılabilsin. İsminden de anlaşılır ki Cingöz ne aptal ne de mecnundur.

Recai, yastığın üstüne yumruğuyla o kadar şiddetli basıyordu ki Mehmet Rıza'nın eli acıdı ve yüzü buruştu.

O zaman galip hırsızın yumuşak ve mülayim sesi çıktı:

"Bırak silahı da tatlı konuşalım Rıza."

Mehmet Rıza, elini yastığın altından çekmek mecburiyetini hissetti.

Ve Cingöz oradan silahı aldı. Şimdi elinde iki revolver vardı.

Silahların ikisini de pantolonunun yan ceplerine sokarak yatağın kenarına oturdu ve o sırada yatağın içinde doğrulan ve oturan Mehmet Rıza'ya gülerek baktı:

"Hiç bu vakit misafir geleceğimi ümit etmezdin değil mi Rıza?"

Mehmet Rıza, artık tamamıyla dağılan uykusunun ilk sersemliğinden kurtulduktan sonra, odaya bir göz gezdirerek, hırsızla baş başa kaldığını gördü ve sordu:

"Yalnız mı geldin?"

Cingöz başını salladı:

"İşte onu yapamadım. Yalnız gelmek isterdim, fakat korktum. Evvela senin uşak ile hizmetçiyi zapt edecek ikişer kişi lazımdı. En aşağı üç kişi olmamız icap ettiğini anladım. Ne ise... Rızacığım... Her şey olup bitti ya..."

Mehmet Rıza, karyolasında oturan Cingöz'e baktıkça gözlerine inanamıyor, rüya gördüğünü zannediyordu. Ne cüret! Ne küstahlık! Bu herif artık işi adamakıllı azıttı! Bu melunu boğmak, yahut etlerini paramparça ayırmak lazım! Bu yaptığı edepsizlik havsalaya sığar şey değil! Vay melun! Vay alçak!

Cingöz, Mehmet Rıza'nın kızdığını anlıyor, herhalde biraz bu rakibini yumuşatmak için mülayim sözler söylemek istiyordu:

"Rıza... Kızma... İstersen hemen çıkar giderim. Kimse benim buraya geldiğimi duymaz. Katiyen seni rahatsız etmeyi arzu etmem. Söyle bana... İstersen çıkıp gideyim."

"Buraya niçin geldin?"

"Hem ziyaret hem ticaret için... Vallahi bu iki sözüm de doğrudur, Rıza. Uzun zamandan beridir iş yapmadığımı biliyorsun. Doğrusunu istersen avuç dolusu para sarf ettiğim için biraz da züğürtledim. Şöyle tatlı bir iş yapmak istiyordum. Kimi soyayım? Artık bu memlekette zengin kalmadı. Biraz da orta hallilere hatır soralım dedim. Aklıma sen geldin. Hem dostumdan birkaç şey alırım hem de kendisiyle biraz konuşurum diye geldim."

"Ben buradayken sen çöp bile alamazsın Recai!"

"Biz burada konuşurken adamlarım aşağı katta arı gibi çalışıyorlar, Rıza..."

“Kim?”

“Adamlarım.”

“Nerede?”

“Aşağı kattaki odalarda... Hani senin antika odan var ya... Orası şimdi çırılçıplak olmuştur.”

Mehmet Rıza karyoladan fırlamak istedi, fakat Cingöz yumruğu ile rakibinin göğsünü kakıştırarak:

“Lütfen kımıldama!” dedi.

Sertaharri memurunun hâlâ yerinden kalkmak arzusundan vazgeçmediğini görünce:

“Nafile telaş ediyorsun, Rıza! Oda kapısı kilitli. Dışarı çıkamazsın. Her şey vaktiyle düşünülmüştür. Bu gece bazı kıymetli şeyler feda edeceksin, çare yok... Ama farz et ki bunları senden ödünç alıyorum. Günün birinde faiziyle ödemek nasip olur inşallah... O vakit Cingöz’ün ne kibar insan olduğunu da anlarsın.”

Bunu söyleyerek Mehmet Rıza’ya bir de sigara ikram etti.

2

Gerçekten de aşağı kattan birtakım sesler, duvardan sökülen, yerde sürüklenen eşya sesleri, sandık kapağı açılıp kapanışından çıkan gürültüler işitiliyordu.

Cingöz Recai Mehmet Rıza'nın nazarı dikkatini bu seslere davet ederek dedi ki:

"Sana ait eşyanın yerlerinden söküldüğünü işitmek biraz ağır gelir... Ama, bu senin mesleğin için faydalı bir şeydir. Eşyası çalınan zavallıların ruhsal durumları hakkında bir fikir edinmiş olursun. Bak şimdi ben madeni birtakım sesler işitiyorum. Bunlar nedir?"

Mehmet Rıza teessürle başını sallayarak:

"Gümüş, antika sofra takımlarım vardı. Galiba onları kaldırıyorlar!" dedi.

"Çok kıymetli miydi Rıza?"

"Kıymetli de söz mü?"

"Söyle de yüreğime su serpilsin iki gözüm."

"Çok kıymetli."

"Gümüş değil mi?"

"Gümüş ve antika."

"Ha... Antika!"

"Bana ecnebiler o takım için beş bin lira verdiler de güldüm, vermedim. Emin ol ki bunları götürürsen seni öldürürüm."

"Bana bir hizmet etmiş olursun Rıza, şu acı hayattan kurtulurum."

Mehmet Rıza, tekrar karyoladan atlamak için yorgan altından çıkardığı ayaklarıyla Cingöz'ün karnına bir tekme

indirmek istemişti. Fakat rakibinin en küçük hareketini gözden kaçırmayan Recai bu darbeden kurtulmaya muvaffak oldu.

"Rica ederim," dedi, "uslu otur Rıza!.. Ben seni bu kadar severim; seni her zaman ararım da sen bana tokat tekme ile mukabele ediyorsun. "

"Fakat bunu unutmayacaksın, Recai! Ben sana bu küstahlığın neye mal olacağını göstereceğim. Bu edepsizliği fitil fitil burnundan getireceğim."

"Ah Rızacığım... Her zaman böyle söylersin. Fakat yine dostluğun galip gelir de bir şey yapmazsın."

"Görürsün, görürsün, ayinesi iştir kişinin..."

"Lafa bakılmaz."

"Seni bir köpek ölüsü gibi yerlerde sürükleye sürükleye karakola götüreceğim."

"Beni öldürdükten sonra istediğin şeyi yapabilirsin."

"Sen sehpada can vereceksin."

"Kaç defa beni asılmakla tehdit ettin. Adam asmak bu kadar hoşuna mı gidiyor?"

"Senin gibi rezilleri asmak büyük bir zevktir!"

O sırada aşağı katta büyük bir gürültü koptu. Cam kırılışına benzeyen bir ses duyulmuştu.

Mehmet Rıza kulak kabartarak:

"Hayvanlar!" dedi, "evimi mahvediyorsunuz!"

Cingöz gülüyordu:

"Bir şey olmaz, merak etme!"

"Nasıl olmaz! Gürültüyü duymadın mı? Evimi yıkıyorlar."

"Bu bana çekilen bir işarettir. Bilerek yapılmıştır. Korkma!"

"Ne işareti?"

"Sen anlamazsın."

"Böyle işaret mi olur? Kıyameti koparıyorlar."

"Şüphesiz bana işittirmek için biraz fazla ses çıkarmaları lazım."

"Şimdi bu işaretin manası mı var?"

"Evet. Ben şimdi bu gürültüyle haber alıyorum ki antika odasının soyulması bitmiştir. Başka odaya, salona geçiyorlar. Orası da bittikten sonra ziyaretim son bulacak."

"Bu eşyayı nasıl taşıyacaksın?"

"Eşyanın çoğu taşınmıştır bile... Zaten hepsi bir sandık bile tutmaz. Peyderpey, pencerelerden sepetle sokağa sarkıtılıyor, oradan taşınıyor."

"Küstah!"

"Niçin Rıza?"

"Bu ne cesaret ulan? Benim evime gelmeye nasıl cesaret edebilirsin."

"Burada yanlış bir muhakeme var Rıza... Bir zabıta memurunun evi diğer insanların evinden daha kolay soyulur. Çünkü bu hırsızlık hiç kimsenin, hatta bizzat o zabıta memurunun bile aklından geçmez."

Bu sırada ikinci bir gürültü işitildi.

Cingöz Recai doğruldu:

"Ha... Salonda bir şey bulamadılar, işareti çabuk verdiler... Öyle ya... Misafir odalarında kıymetli değil, süslü eşya bulunur."

Cingöz Recai birdenbire karyoladan atlayarak oda kapısına fırlamıştı.

Mehmet Rıza da hemen yataktan fırlamak istemiş fakat entarisinin eteklerinin* şilteye takılı olduğunu görmüştü.

Cingöz kapıdan çıkarken:

"Her şey vaktiyle düşünülmüştür!" dedi.

---

* Erkekler o dönemde pijama yerine entari şeklinde bir gece giysisiyle uyuyabilirlerdi.

Sertaharri memuru, öfke ile entarisinin eteğini ve şilteyi parçalayarak yataktan atladı, kapıya koştu, fakat bu iş onu geciktirdiği için Cingöz'e yetişememiş, ancak, hırsızın merdivendeki pencereden dışarı atladığını görmüştü.

Evvela pencereye gitti ve sokakta Cingöz'ün koştuğunu gördü, sonra hemen aşağı inerek çıplak ayaklarına kunduralar geçirdi, sokağa fırladı ve caddeye çıktığını gördüğü Cingöz'ün arkasına takıldı.

Hırsız olanca kuvvetiyle caddede koşuyordu. Mehmet Rıza kuvvetli elektrik lambaları altında, o kıyafetle koşmaktan utandığı için bir polis memuruna Cingöz'ün kaçan gölgesini gösterdi:

"Ben Mehmet Rıza'yım. Bu kaçan herif Cingöz'dür. Peşine düş. Yakalarsan seni merkez memuru yaptırırım. Haydi! Koş! Atıl! Göreyim seni!"

Zabıta memuru, yayından fırlayan ok gibi ileriye atıldı.

Hemen eve döndü. Sokak kapısı açıktı. Doğru yatak odasına çıktı, fakat içeri girer girmez, peri masallarındaki devlerden birini görmüş gibi ağzı parmağında kalarak hayretlere daldı. Cingöz Recai oradaydı; odanın ortasında durmuş sigara içiyordu. Mehmet Rıza'yı görünce güldü:

"Yahu! Rıza! Bu kıyafetle sokağa çıkılır mı?" dedi.

Mehmet Rıza, içinden; 'Bu şeytan buraya nereden, ne vakit geldi?' diye düşünerek hakiki bir hayretle hırsızın yüzüne bakıyordu:

"Melun! Rezil! Nereden çıktın?" diye bağırdı.

Cingöz, eksilmeyen kahkahalarını salıveriyordu:

"Suphanallah! Ben zaten burada idim. Bir yere gitmedim ki..." dedi.

"Nasıl gitmedin? Rezil! Nasıl gitmedin? Demin pençereden sokağa atlayan, beni koşturan sen değil miydin?"

"Hayır!"

"Nasıl hayır!"

"Hayır dedim ya... Ben buradayım. Demin kapıdan çıkar çıkmaz, sofada bir sobanın arkasına saklandım. O sırada plan mucibince adamlarımdan biri pencereden atlayacaktı. Sen onu ben zannedecektin. Nitekim öyle oldu, peşine takıldın!"

"Melun!"

"Ben sana her şey evvelce düşünülmüştür, diyorum. Mehmet Rıza gibi meşhur ve kıymetli bir zabıta memurunun evine kollarımı sallaya sallaya giremezdim ya... Bazı şeyler düşünüp hazırlamaya mecburdum."

"Melun!"

"Hem bir maksadım daha vardı ki evde seni yatak odandan çıkararak biraz buralarını aramaktı. Kusura bakmazsın. Şu dolapta biraz para buldum. Bir iki kıymetli mücevher de varmış, onları da aldım. Bak!"

Fakat Cingöz Recai cebinden mücevher çıkaracağı yerde bir avuç toz çıkararak Mehmet Rıza'nın gözlerine savurmuştu.

Sertaharri memuru, haşlanan gözlerini yumarken Recai odadan dışarı çıkmış, kapıyı dışarıdan kilitlemiş ve gürültülü adımlarla merdivenleri inmişti.

3

Kâbil mi ki bu vaka duyulmasın! Mehmet Rıza'nın evinin Cingöz Recai tarafından soyulması derhal her tarafa yayılmıştı. Bu mesele herkesi o derece hayretlere düşürdü ki bir müddet hiç kimse buna inanmadı. Fakat Mehmet Rıza, gazetelere meselenin bütün hakikatini kendi ağzıyla hikâye edince artık kimsede şüphe kalmamıştı.

Cingöz Recai de her vakit âdeti olduğu gibi, işi efkârı umumiyeye izah etmek için gazetelerde bir mektup neşretmişti.

Mektup şu idi:

"Çarşamba gecesi, saat ikiyi kırk geçe, üstadım Mehmet Rıza'nın evini ziyaret ettiğim söylentisi doğrudur, Kendisine de söylediğim gibi, bu hareketimden maksat hem ziyaret hem de biraz ticarettir. İki maksadıma da muvaffak oldum. Üstadıma arzı hürmet etmek fırsatını kaçırmadım, evde bana diş kirası olarak beş altı bin liralık nadide eşya verdi, mesele bundan ibarettir.

Cingöz Recai"

Mehmet Rıza ise gazetelere şu beyanatta bulunmuştu:

"Çarşamba gecesi, uzun bir teftişten dönerek yorgun argın yatağıma girdim. Uykum muntazamdır. Biri beni uyandırmazsa fasılasız uyurum; gece saat iki sıralarında Recai tarafından uyandırıldım. Melun hırsız, evimi soymak için kendine mahsus birçok şeytanî hileler düşünmüştü. İtiraf ederim ki beni tamamen aciz bırakmaya muvaffak oldu. Adamları aşağı katta antika ve misafir odalarımı soyarken, ben elim kanadım kımıldamadan Cingözle baş başa oturup konuşmaya mecbur oluyordum.

Fakat şunu söyleyeyim ki ömrümde hiçbir gün evimin soyulacağını hatırımdan geçirmediğim için hırsızlara karşı bir tedbir almamıştım. Hatta sokak kapını bile kilitli değildi. Bunu pek iyi bilen Recai, adi bir maymuncukla kapıyı açıp içeri girmiş ve uşağımla hizmetçilerimi bağlayarak odalarında hapsetmeye muvaffak olmuştu.

Zararım tahminen altı bin liralık kadardır. Günün birinde adamı mutlaka tevkif edeceğime emin olduğum için bu zararı kendisinden faiziyle beraber çıkaracağıma kaniyim ve şimdilik hiç telaş etmiyorum.

Mehmet Rıza"

Meşhur ve kıymetli sertaharri memurunun bu mektubu gazetelerde yayınlandıktan bir gün sonra geceleyin, Mehmet Rıza yatağına yatarken telefonu çalındı.

"Alo... Neresi?.."

"Yabancı değil."

"Tanımıyorum. Uykum var."

"Biraz dikkat."

"Alo… Kimsiniz? Şimdi telefonu kapayacağım."

Cingöz Recai'nin kahkahası alışıldığı gibi, telefonda çınlamıştı.

"Rıza, benim."

"Patla!"

"Gazetedeki o güzel mektubundan sonra, bana hiddetli olacağını zannetmiyordum."

"Patla!"

"Baş üstüne. Emredersin. Patlarım, çatlarım... Ne istersen yaparım."

"Yine ne istiyorsun? Uykum var benim, lütfen başımdan def olur musun?

"Emrettiğiniz her şeyi yaparım, fakat seninle azıcık konuşmak istiyorum. Kıymetli uyku vakitlerinden üç dakika-

sını bana ayırmak lütfunda bulunmaz mısın?"

"Ne konuşacaksın?"

"Bir şey."

"Ne?"

"Acele etme. Lütfen dinle."

"Söyle."

"Hiddetlenme. Nazik ol. Senin menfaatine muvafık laf söyleyeceğim."

"Pekâlâ, söyle."

"Ooo... işte bu olmadı. Silah gibi ağız kullanıyorsun Patla, çatla, ne demek bunlar?"

"Uzatma lakırdıyı... Ne söyleyeceksen çabuk söyle!"

"Fakat şu kabalıkları bırak. Ben senin bir tatlı sözüne canımı kurban ederim. Gözüm Rıza, öfkelenme, beni dinle."

"Hâlâ uzatıyorsun."

"Sana bir şeyler soracağım."

"Sor!"

"O senin antika sofra takımları hakikaten emsalsiz bir mal mıdır?"

"Emsalsizdir."

"Beş altı bin lira verilse bulunabilir mi?"

"Hayır!"

"Sen bunu parası için mi, antikaya merakın olduğu için mi saklıyordun?"

"Parası için olsaydı satardım."

"O halde bu takımın benim tarafımdan çalınmasına çok canın sıkıldı!"

"…"

"Demek ki öyle Rıza?"

"…"

"Ha?"

"…"

"Alo?"

"…"

"Alo?.."

"…"

"Rıza! Rıza!"

"Söyle."

"Niçin cevap vermiyorsun?"

"Aptalca şeyler soruyorsun."

"Neden iki gözüm?"

"Canın sıkıldı mı da söz mü?"

"Canının sıkıldığını biliyorum, fakat teessürün derecesini öğrenmek istiyorum."

"Son derece."

"Son derece ha..."

"Evet."

"Bu takımı yine sana ucuz fiyatla satsam, alır mısın?"

"Ucuz fiyat nedir?"

"Bin iki yüz liraya."

"Bin lira veririm!"

"Peki... Bir de eski Japon vazosu var. Galiba öteki eşi de Hazinei Hümayun'da* imiş. Onun fiyatı nedir?"

"Şimdi onun çok taklitleri vardır. Mamafih yedi sekiz yüz lira eder."

"Bu vazoyu da ister misin?"

"Tabii."

"Satın almak?"

"Olur."

"Ne veriyorsun?"

"İki yüz lira."

"Bu da iyi. Bir de çekmece var."

"Var."

"Nedir?"

---

* Osmanlı Padişahlarının Hazinesi.

"Hint işidir."

"Para eder mi?"

"Ne."

"Onu da sana satabilir miyim?"

"Peki."

Cingöz telefonda bir kere daha güldü:

"Rızacığım... Birkaç gece evvel evinden aldığım bütün eşyayı, yarın gece aynı saatte sana getireceğim ve yerli yerine koyacağım. Bir kıl bile çalınmış olmayacak. Ben sana bir şaka yapmak istedim. Yoksa dostunun evini soyan adi hırsızlardan değilim. Bunu göreceksin. Yarın gece... Aynı saatte... Bütün eşyan gelecek!.. Fakat son defa, bir kere daha hatırlatıyorum ki beni yakalamak için birtakım ukalalık yapma ki hiç lüzum yoktur!"

4

Hep bu hareketler Cingöz'e mahsus şeylerdi. Fevkalade cesareti ve hilekârlık kabiliyeti olan bu melun, bu cesareti ve hilesini her vesile ile ispat etmek için akla ve hayale gelmeyen vaziyetlere kadar sokulmaktan korkmazdı.

Mehmet Rıza iyi bilirdi ki, bu herif, çaldığı eşyayı iade edecektir. O zamana kadar, Recai Mehmet Rıza'ya ne kadar söz verdiyse hepsini yerine getirmiştir.

Birçok defalar, usta hırsız, usta sertaharri memuruna randevu verir ve hepsine mutlaka sözünü tutarak gelirdi.

O gece de, Cingöz Recai'nin eşyayı getirmek için Mehmet Rıza'nın evine geleceği muhakkaktı. Fakat nasıl? Artık burada hırsızın kullandığı usullerden hangisini tercih edeceğini tahmin etmek kolay bir şey değildi.

Mutlaka eşyayı getirecek, mutlaka! Mutlaka! Evet... Mehmet Rıza, Cingöz'ün bu eşyayı çalacağını ummazdı.

Ne olursa olsun bu serseri, adi sokak hırsızları gibi aşağılık değildi.

***

O gece, akşam üstü, Mehmet rıza uşağıyla hizmetçisi kadını karşısına çekti.

"Oturun şuraya ve beni iyi dinleyiniz!" dedi.

Senelerden beri Mehmet Rıza'ya hizmet eden bu adamlar efendilerinin bu kadar ciddiyetle kendilerini karşısına çektiğini görmedikleri için azarlanacakları korkusuyla biraz müteessir oldular.

Mehmet Rıza dedi ki:

"Geçen gece başımıza gelen şey, hep bizim evimize hırsız gireceğini vaktiyle düşünmemekten ileri geldi. Ben bile, doğrusu, benim evime hırsız girmeye cesaret edebileceğini hatırıma getirmiyordum. Kabahat en ziyade bendedir. Sizin hiç suçunuz yoktur. Fakat bir daha sefere hepimiz gözlerimizi dört açmalıyız."

Cesur olduğunu efendisine göstermek ihtiyacını hisseden aşçı kadın, adeta yumruklarını sallayarak bağırdı:

"Bundan sonra haddine mi düşmüş ki hırsız bizim eve kırılası ayağını atacak?"

"Neye güvenerek bunları söylüyorsun Fatma Hanım?"

"Kapının sürgüsünü çeker, rahat rahat uyurum, Rıza Bey."

Rıza güldü:

"Yeni hırsızlar öyle sürgüden mürgüden anlamazlar. Hele bu Cingöz Recai çifte kol demirli kale kapılarını açar. Senin sürgün kaç para eder?"

"Ne yapacağız?"

"Benim dediğimi yapacaksın. Şimdi anlarsın. Fakat daha evvel şunu bilin ki bu gece sabaha kadar bize uyku yok."

"Sabaha kadar mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Bu gece yine gelecek."

"Kim?"

"Hırsız."

"Nasıl hırsız?"

"Basbayağı hırsız."

Aşçı kadın, bir şey anlamayarak, pek ciddi söz söyleyen efendisine hayretle bakıyordu:

"Hırsız, geleceğini haber verir mi hiç?" dedi.

"Bu hırsız haber verir."

"Bu hırsız kim?"

"Cingöz."

Uşak da, hizmetçi de, Cingöz ismini işitince doğruldular:

"Yine o domuz şeytan mı gelecek?"

"Evet."

Hizmetkârlar biraz da korkudan titremeye başlamışlardı. Efendilerinin yüzlerine bakarak, mırıldandılar:

"Yine o herif gelecek ha..."

Uşak dedi ki:

"Beni geçen gece bağlarken kaburga kemiklerimi kıracaklardı."

Aşçı kadın bağırdı:

"Ya ben... Boğuluyordum. Ağzıma iki yumruk büyüklüğünde yağlı bir paçavra tıktılar."

"Beni de ağaç gibi silkelediler."

Mehmet Rıza hizmetkârlarının sözünü kesti:

"Peki... O geceyi şimdi bırakalım, bu gece başka şey yapacağız."

"Aman bari eve polis getirteydiniz..."

"Gelecek... Yalnız kalmayacaksınız. Siz yine ayrı ayrı odalarınızda oturacaksınız. Lambalarınızı söndüreceksiniz. Ben size birer düdük vereceğim. Odanızın kapısı yahut penceresi hafifçe kımıldayacak olursa düdüğü öttüreceksiniz."

"Rüzgârla kımıldarsa?"

"Ha... işte o fena... Kapı veya pencere rüzgârla kımıldarsa, ikinizden biriniz aptallık ederek düdük çalarsanız işler çorbaya döner. Siz hiç uyumayacaksınız ve kapı ile pencereye iyi dikkat edeceksiniz."

"Bu kadar mı?"

"Evet."

"Şimdiden odalarımıza çekilelim mi?"

"Akşama daha dört saat var. İsterseniz şimdi gidip biraz uyku kestiriniz!"

Mehmet Rıza, hizmetkârlarına birer düdük verdikten sonra biraz uyumak üzere onları odalarına yolladı. Kendi de evin içini ve etrafını dolaştıktan sonra plan ve kroki üzerine mükemmel bir tuzak kurdu. O suretle ki, icap eden noktalara birer memur yerleştirdiği takdirde evden hiç kimsenin kaçmasına imkân yoktu.

Sertaharri memuru, bu planının şimdiye kadar tertip ettiği birçok muhasara ve tevkif projelerinden çok daha mükemmel olduğuna da emindi.

***

Akşamüstü hizmetkârlar odalarına çekilmişler, icap eden memurlar, Mehmet Rıza'nın tayin ettiği noktalarda gizlice beklemeye başlamışlardı.

Bu suretle planın tatbikine başlanmış oluyordu.

Sertaharri memuru, yatak odasına çıkarak şezlonguna uzandı ve bir sigara yaktı. Mehmet Rıza için, Cingöz'ü tam bir sessizlikle beklemekten başka yapılacak şey kalmıyordu.

Saat ikiye kadar, vakti kitap okuyarak geçirdi. O zamana kadar Cingöz'ün gelmeyeceğine emindi. Fakat sonra, asabileşerek, kâh odasında gezinmeye ve sık sık saatine bakmaya başladı.

Daima bir gürültü, bir ses, bir düdük sesi bekliyordu.

Fakat saat üçe, dörde kadar hiç ses çıkmadı.

Hatta... Saat beşte bile ses yoktu. Horozlar ötmeye başlamıştı. Perdelerin arasından şafağın ilk mavi ışıkları gözüktü.

Mehmet Rıza, plan gereğince güneş doğuncaya kadar odasından dışarı çıkmadı.

Sabah olunca evvela antika odasına koştu. Hiçbir şey değişmemişti.

Sonra uşağının odasına giderek, onu elinde bir düdükle uyanık buldu:

"Ahmet! Yok bir şey değil mi?"

"Yok efendim."

Sonra aşçı kadının odasına gitti. O da elinde bir düdükle uyanık duruyordu:

"Fatma Hanım, ne haber?"

"Hiç... Farelerden başka tıkırdayan olmadı. Hele pencere, kapı hiç tıkırdamadı."

Mehmet Rıza, yerleştirdiği, memurlarla da görüşünce Recai'nin o gece katiyen gelmediğini anladı ve hırsızın yalan söylediğine hükmetti.

Fakat o gün, Mehmet Rıza, Cingöz'den şu mektubu almıştı:

"Muhterem Rıza!

Dün gece çok yoruldun, uykusuz kaldın, beni bekledin, fakat ben sözümde durmamış değilim. Antika odana git. Büyük çini sobanın kapağını aç, bütün çaldığım eşyayı iğne ipliğe varıncaya kadar orada bulacaksın. 'Ne vakit? Nasıl onları getirdin?' diye de sorma. Çok basit: Ben o götürmemiştim ki, getireyim! Adamlarım eşyayı sobanın içine doldurdular. Maksadım sana bir azizlik etmekti. Yoksa seni soymaya tenezzül etmem. Eşyan hırsızlık gecesinden beri sobanın içinde uyukluyor. Oraya bakmak hatırından geçseydi, çoktan bulacaktın. Görüyorsun ki bütün bunlar, seni ve kendimi eğlendirmek için yaptığım bir dost şakasından ibarettir.

Cingöz Recai"

SON

CİNGÖZ RECAİ,

FANTOMALARA,
ARSEN LÜPENLERE TAŞ
ÇIKARAN,

CİN OĞLU CİN,

ÇAPKIN VE KİBAR

BİR İSTANBUL SERSERİSİDİR.

SERGÜZEŞTLERİNİ OKURKEN

İNSANIN PARMAĞI
AĞZINDA KALIR.